

СЛИКАР ДУГЕ

Ноћ је обећавала обилату вечеру с морским плодовима, печеницом, добро одлежаним вином и француским шампањцем.

Седећи испред телевизора на кожном каучу у трпезарији Аугусто Нарваес је држао чашу вина док су његова жена Алехандра и кћерка Росарио прилежно постављале сто. Најзад, он је једини мушкарац у кући и ред је да га дворе онако како су жене и васпитаване. Познато је да је васпитање које се стиче у породици од прворазредног значаја код неких начина понашања који су унеколико мачистички и у наше време.

Аугусто је био од оних људи које живот мази од самог рођења у добростојећој породици која негује лепе обичаје. Његов отац дон Серафин цео век је радио као лекар у Виљануеви дел Конде, камо је стигао одмах по завршетку студија и где је упознао жену с којом ће се касније оженити. Из тог брака добили су само једног сина, Аугуста, који је дошао на свет уз више мука него што је иначе неопходно. Десет година су већ били у браку и још увек нису успевали да добију жељено дете које је, као што се могло и очекивати, кад се најзад родило било обасуто сваком пажњом како би здраво и задовољно расло током оних компликованих година следовања на тачкице или снабдевања на црно. Иако је био јединац, Аугусто није постао уображени размаженко. Напротив, његова ведрост и дружељубивост нарав одувек је поспешивала сасвим складне односе с породицом и пријатељима.

Сунце је залазило и Аугусто је спремно устао пут терасе како би посматрао дугу која се појавила спрам брда у даљини. Широка вишебојна трака спуштала се низ мермерно небо тог децембарског месеца који је трошио своје последње сати док се зимско сунце још пробијало кроз мноштво ниских облака који као да су се стапали с брдима.

Аугусто је био контемплативан и изузетно осетљиве природе мада би се на основу његових студија могло помислити супротно. Беше студирао архитектуру, где се чини да оно рационално преовладава. Међутим, он је поред техничког цртања, пројектовања и урбанистичког планирања, знао још много тога, и можда је његово истинско позвање сликарство, у којем је одиста долазио до изражаја. Већ је уживао завидан углед у уметничким круговима. Његова прочишћена техника и ванредно владање бојом, светлошћу и перспективом чинили су од њега врло уваженог сликара, за шта су доказ силне награде и бројне индивидуалне и колективне изложбе у најзначајнијим галеријама Шпаније и иностранства. Стручна критика га је сматрала једним од најистакнутијих представника шпанског хиперреализма данашњице.

Кад се изнова вратио у трпезарију вечера је била спремна, чекао се само мушкарац у кући и он је одмах сео да би отворио флашу вина из '82, тачно шамбрираног и сувог, који је имао миришљав и благ буке.

- Добро вино је права уметност. Ово црно је изванредно, има органолектичка својства која су непревазиђена.

- Јесте, баш је добро – закључи његова жена.

Аугустов посао се знатно увећао, а практично је упошљавао седморо или осморо радника: две секретарице у канцеларији, техничара који је помагао његовом ортаку Давиду у бироу и неколико шефова градилишта који су на лицу места управљали градњом и надзирали њен ток. Нарваес и Кобос д.о.о. било је врло динамично предузеће које је радило широм земље па се зато ослањало и на подизвођаче радова. Из тог разлога Аугусто и Давид су добар део времена били на путу.

На почетку се предузеће бавило искључиво изразом урбанистичких студија, али потом се отиснуло у пројекте промовисања зграда и других јавних радова за које се на крају и специјализовало с обзиром на квалитет радова и професионалност у сваком погледу.

Месец се споро кретао небом док се дим Аугустовог томпуса растварао у ваздуху пространог и удобног салона. Понекад би и дим из француског камина био присутан па би се измешао са димом томпуса, што је Алехандру излуђивало.

- Аугусто, па зар стварно не можеш да се оканеш дувана. Сети се шта ти је рекао лекар. Мисли на мене и на нашу кћерку.

- Знаш да сам више пута покушао, али сам слабе воље.

- Него шта, него си слабић. Да није Давида, не знам шта би било са фирмом. Тебе једино сликарство занима.

Осим што су били ортаци, Аугусто и Давид су били велики пријатељи. Животи су им се укрстили на архитектонском факултету у Севиљи, где је отпочело њихово пријатељство и где су поставили полазне смернице о предузећу које су по завршетку студија и основали. Треба ипак признати да је Давид био покретачки дух целог подухвата те да је он био најодговорнији за њега.

Када се часовник спремао да откуца последње минуте дана који се завршавао, телефонска звоњава прекинула је то мало разговора супружника док равнодушна кћерка Росарио није ни тада скинула поглед са екрана.

- Молим.

- Ја сам, Аугусто. Морам одмах да те видим. Налазим се у полицијској станици Чамартин, овде у Мадриду. Окрени нашег адвоката и дођите што пре. Ујутро ћу вам све објаснити.

Нервоза и немир су се уселили у дом Нарваесових. Аугусто није могао себи да објасни зашто му је друг Давид ухапшен. Хиљаду и једна претпоставка му је пролетела кроз главу у настојању да докучи разлог таквог хапшења.

- Биће нека саобраћајка... Не знам, нешто тако. Давид никад никоме није ништа нажао учинио. Идем по Андреса Гарсију, нашег адвоката, па крећемо заједно за Мадрид.

Аугустов живот нагло се изменио после тог догађаја. Нема сумње, хапшење његовог ортака Давида са коферчетом у којем је носио триста хиљада евра да би их предао подмитљивом политичару из Министарства здравља као провизију за уступање радова на проширењу једне од последњих психијатријских болница преосталих у нашој земљи довело је до Аугустовог смештања у тој истој болници, као што хоће тако да се понекад деси у животу. Његов ум није могао да поднесе такву трагедију. Сада проводи дане сликајући и посматрајући дугу која брзо нестаје, али која се понекад ствара управо изнад брда близу болнице.

ОДЛУЧУЈУЋА УТАКМИЦА

Данашњици сексолози сматрају да је импотентност поремећај који се може лако отклонити уколико је онај који је њиме погођен спреман да се потруди око тог отклањања. Али за Хасинта Моратаљу све су то биле празне приче. Пошто је обишао на десетине специјалистичких ординација у вези с проблематиком која и те како утиче на брачни живот, али и на само душевно стање погођеног, ипак није био спреман да се преда. За њега живот и нема много смисла без прижељкиваног секса, ако се не рачуна, наравно, Реал Мадрид.

- Зар те није срамота да се у својим годинама облачиш сав у бело... па још и са свим тим заставицама – Ана, његова жена.

- Реал Мадрид је мој живот макар изгубио лигашку титулу.

- Боље би ти било да мислиш на оно о чему треба да размишљаш и да се мање заносиш тим проклетим фудбалом.

- Добро, одох ја.

Након осам година брака Ана више није уопште крила своје огромно разочарање, свој злосрећни живот лишен телесних задовољстава. Једино јој је нада у могуће лечење Хасинтове „болести“ давала снаге да се из дана у дан суочи са безданом у који је њихов брак утонуо.

Хасинто је имао договор са Маријаном, својим другом са посла, и са његово двоје сестрића који су дошли из Севиље да виде како њихов клуб излази на мегдан увек претећем Реалу.

Кад је стигао до капија стадиона „Сантијаго Бернабеу“ већ су га чекали Маријано и његови сестрићи, Ракол и Хуан Антонио.

- Здраво, значи ви сте моји противници из Севиље, је л' тако?... Сад ћемо да видимо колико ћемо вам голова забити. Уздам се у нашу победу јер ће нам у супротном титула измаћи.

С обзиром на одлучујући значај утакмице за исход лигашког шампионата стадион је био дупке пун.

- Побогу, па ово је страшно, ту ни игла нема где да паде... Питам се како ћемо издржати на ногама. Биће да су продали дупло више места, или да су се падобранци опет увукли без плаћања – говорила им је Ракол помало огорчена.

- Стварно је недопустиво – потврђивао је Маријано сав смркнуто.

Треба без даљњег признати да је ова девојка из Севиље права лепотица. Њена дуга црна коса, њене продорне очи, то њено тело и њене извајане ноге исијавали су заиста невиђену лепоту и чедност. А ако томе додамо њене тек навршене двадесет две године и изузетно кратак минић који је ваљда имала на себи, ствар је, као што је и за очекивати, више него експлозивна.

Утакмица је почела и њен ток није указивао на предност било којег од ривала, премда су узбуђења на обе стране гледаоце доводила до прединфарктног стања. Два промашена пенала, по један са сваке стране, и неколико статива.

Хасинто, Маријано и његови сестрићи веома су уживали у таквој утакмици, иако, руку на срце, Ракол се све време окретала уназад тражећи Хасинтове очи. Чинило се

да је тај zgodни тридесетогодишњак побудио занимање младе Севилјанке. И стварно, Хасинто је био врло привлачан, па ако томе додамо срдачност и топлину коју је одавао, није ван памети помислити да се Раquel осећа привученом њиме.

На многим трибинама стадиона људи су стајали стиснути једни до других; због тога је физички контакт с онима до себе практично био неизбежан. Иако је температура ваздуха била веома пријатна, то мајско вече било је орошено кишом и зато су гледаоци били опремљени кишобранима, кабаницама или мантилима.

По киши која је благо падала преко стадиона Раquel се још више примакла Хасинту који се наместио тачно иза ње да би је штитио својим кишобраном и обоје се утоплили његовим мантилом.

Привлачност је по свему судећи била узајамна и, мало по мало, избила је на понеко овлаш додиривање, све док девојчина рука није предузела иницијативу уз потпуну Хасинтову сагласност; свега неколико минута касније, неочекиван продор Реаловог нападача коначно промени стање на семафору у овој одлучујућој утакмици, у којој поред победе домаћег тима забележена је једнако важна победа човека који је напукон постигао свој дугоочекивани гол испод сукње противничке екипе.

КАНДИДАТ

- Најзад дође и тај петак! – сав озарен рече Андрес.

- Куда ћете за викенд? – упита Пепе, његов секретар.

- Вероватно ћу отићи у посету тетке Еулалији, знаш да је она удова судије Хасинта. Недељама нисам свраћао код ње, а кад се тако деси, она се толико нарогуши да ме то већ помало и плаши. Тада ми чак прети да ће ме разбаштинити, лија једна. Теби је јасно да се није шалити с тим стварима. Шта би од мене било без помоћи тече Хасинта, нека почива у миру! За почетак мислим да никад не бих прошао на државном испиту за посао у нотаријату. Сети се, Пепе, да је мој теча преврнуо небо и земљу да ме убаци међу чланове тог уваженог тела. Чињеница је да ми је после тога све кренуло као подмазано. Прво ово радно место овде, у Виљануеви дел Ваље, на свега неколико километара од престонице, потом и моје пробијање међу политичарима. Јесте, теча ме је убацио и у партију, и немој да мислиш да је почео одоздо, него напротив, право од врха покрајинске владе. Конкретно, одмах након државног испита постао сам политички извештач за покрајинска административно-правна питања. А, шта кажеш, моја каријера у политици делује заиста обећавајуће – Андрес.

- Па јесте, али да ти није било дон Хасинта... – примети Пепе.

- Истини за вољу, и моја тетка Еулалија се потрудила. Сећам се, да не идемо даље, да је једног дана посредовала код Хавијера дел Ваљеа. Он је био надређен мом течи у Врховном суду. А она се заложила да он изглади размирице с њеним мужем, тј. мојим течом, пошто су се њих двојица нешто били докочили око неког осетљивог питања у којем је на крају превагнуло мишљење судије Хавијера, можда и због веза са самим министром правосуђа. Али моја тетка Еулалија није испустила пријатељство с тако значајним човеком, и зато га је једног дана позвала да ужинају заједно како би га ве-

ома убедљиво наговорила да се помири са течом, који није ни сазнао за то, не барем док помирење није већ било постигнуто – Андрес.

- Види ти доња Еулалију... – Пепе.

По завршетку радног времена, Андрес крену колима према престоници. Обично би тамо ишао двапут недељно због партијских послова.

Када је стигао до паркинга испред куће тетке Еулалије, случајно је набасао на свога друга Рафаела Моралеса, партијског саборца и посланика мадридске владе.

- Е, здраво, баш ми је драго што те видим! – рече Андрес.

- И ја се радујем, човече! Него, куда тако журиш? Требало би да попричамо о нечему веома важном – Рафаел.

- Хајдемо у „Ексцелзиор“ – одговори Андрес.

Тамо му Рафаел изложи то важно питање.

- Драги мој Андресе, добро се ухвати за столицу. Из поузданих извора сам сазнао да ћемо те предложити у председништво на наредним изборима у Мадриду – Рафаел.

Попут разигране дуге, боје су почеле да се смењују на Андресовом лицу.

- Право да ти кажем, остао сам без речи. Потпуно сам затечен. Него, реци ти мени, како си то дознао? Да нису пуке гласине? – Андрес.

- Какве гласине, какви бакрачи! То је одлука коју је Обласни партијски комитет већ донео. А ја ти то најављујем јер си мој пријатељ, просто да будеш припремљен... – Рафаел.

- Још ми не иде у главу... Али да ми је теча Хасинто жив, и те како би се обрадовао... Добро, хајде да прославимо. Позивам те на пиће, а после ћемо да видимо – Андрес.

- То значи да прихваташ, наравно. А то опет значи да ћу ја по свој прилици добити неко месташце у твом будућем надлештву, је л' тако? – Рафаел.

- О томе не треба ни говорити. Ти идеш са мном у пакету као извршни помоћник или као шеф кабинета, у најмању руку. Само пази, ја нисам ништа рекао. Знаш већ како је све сад чупаво због те фрке око трговине лобирањем. Треба се пазити Бернабеа Гонсалеса Урије. Мамицу ли му мамину, тај гад нам не да ни да предахнемо. Стално прати наша кретања. Мислим да је он нечији потрчко, само не знам чији. Зато морамо да будемо на опрезу, да не буде да смо зезнули ствар – рече Андрес забринуто.

- Но, да оставимо сада политику и да наручимо још једну туру, зар не? – Рафаел.

- Конобар, молим још два вискија – Андрес.

После шест, седам или ко зна колико још тура, два припита друга су одлучила да напусте локал. С пребаченом десном руком преко Рафаеловог рамена, Андрес уопште није заташкавао своје големо усхићење поводом предстојећег именованја.

- Свака ти част, Андресе, за само пет година... Не могу да верујем – Андрес је замуцкујући понављао себи.

- Сада ја частим... Али отићемо на неко друго место где ћемо моћи да се прописно опустимо после оваквог узбуђења.

- Куда ме то водиш, Рафаеле?

- Препусти то мени. Немој да сметнеш с ума да морам да бдим над својим будућим председником.

- Такси! Хајде, упадај, Андресе. Идемо у Улицу Саламанка број четрдесет два – Рафаел.

Кад је Рафаел изговорио име тог места, упркос пијанству Андрес се немало узврпољио. Мора да му је то место познато, мада није ни реч изустио.

Након неколико минута у таксију Андрес најзад проговори да би друга замолио да оставе то место за неки други пут. Али Рафаелов одговор је био беспоговорам: - Данас идеш са мном у „Афродиту“ и нема ту шта...

Кад су стигли тамо црвено светло је јасно указивало на то да су дошли у кабаре прилично разнородног састава, како у погледу посетилаца, тако и у погледу садржаја.

Иако се већ налазио пред великим осветљеним вратима, Андрес се и даље опирао уласку у тако непримерено место. Али ни Рафаел није попуштао па су на крају ушли...

- Јеси ли већ био овде? – упита га Рафаел.

- Па... Нешто се не сећам... Ко зна, можда и јесам...

Уто се испред њих створи напирлитана дама која хитро положи своју руку на Андресово раме.

- Зар се више не сећаш својих пријатељица...? Ја сам Минги... – рече му мазно.

Андресове речи су ишле тамо-амо а да Андрес није знао где да их напокон остави.

- Ко си ти? – Рафаел.

- Ја сам Минги, душо, некадашња Андресова пријатељица – мрзовољно одговори жена.

- У ствари одавно нисам свраћао овамо – одврати Андрес.

- Знаш ли да твоја пријатељица Ракел већ месецима не ради више овде? Сећаш ли се какве сте лумперајке правили заједно...? – Минги.

- За име света, Андреасе, а ти ћутиш... Ето, шта ћеш, живот је пун изненађења... – Рафаел.

Након неког времена овако пријатног ћаскања Андрес примети нешто необично у ноћном амбијенту локала. Учини му се као да је уочио некакав врло чудан електрични блесак...

- Шта је сад ово...? Блиц, па да, шта би друго било! – рече Андрес помало љутито.

- Тамо је, у дну просторије. Мада изгледа да је фотоапарат уперен у твој правцу, Андресе... – Минги.

- Ма то нема везе с нама... – одсечно закључи Рафаел.

Врела августовска ноћ је наставила својим предвидљивим током да би се тек после свега два другара, обезнањена пићем, вратила свако својој кући.

Прошло је свега неколико дана од тог антологијског провода а Андресова канцеларија је већ била претворена у праву кошницу. Његови пријатељи су само хрлили унутра, нису могли својим очима да верују док су у локалним новинама читали о ноћним излетима покрајинских политичара међу којима се парадоксално налазио и Андрес на тој фотографији коју су му направили у клубу „Афродита“. Најчудније у свему томе је то што се на том снимку, поред Минги и још неколико девојака из локала, види само Андрес. Као да је Рафаел неком чаролијом напросто испарио.

Вест је свом снагом одјекнула у Обласном партијском комитету који је сазвао ванредну седницу неколико недеља после тога да би за кандидата у председништво мадридске владе предложио господина Рафаела Моралеса Валдивијеса.

*(Са шпанској превела **Силвија Монрос Сјојаковић**)*